

# *B a u h a u s*

*„Faith and Steel“*



Korporace Bauhaus je přímým dědicem Evropské Unie, do níž bylo z valné části integrováno Rusko a většina území mezi těmito dvěma subjekty. Nese typické znaky mnohonárodnostní kultury, navzájem dosti odlišné.

Evropská Unie stála na čele kosmického výzkumu díky využití ruských zdrojů a možností. Podnikala velké množství kosmických letů, ať už z Ruska nebo kosmodromu v Kourou ve Francouzské Guyanně. Spolupodílela se na kolonizaci Luny a později zaměřila své snahy na terraformaci Venuše, která se stala jejím novým domovem.

## *Počátky*

Vztahy v Evropě byly v době před Exodem stejně napjaté jako kdykoli předtím. Všeobecná energetická a hospodářská krize podněcovala hysterii, nacionalismus a výbuchy násilí. Rusko v této době rychle ztrácelo svou hegemonii, neboť jeho obrovské nerostné rezervy se definitivně vyčerpaly a navíc bylo vtaženo do vyčerpávajícího zápasu s Japonskem o Sachalin. Neklidná byla i čínská hranice a ačkoli k oficiální válce nedošlo, Rusko už nedokázalo kontrolovat obrovská území na východě a v podstatě ztratilo i Sibiř. Místní gubernátoři se vzbouřili, vyhlásili samostatnost a spolupracovali v odporu vůči centrální vládě v Moskvě. Evropské Rusko, zbavené svého vlivu, nevyhnutelně nastoupilo cestu kulturního i ekonomického sblížení se Západem.

Lunární kolonizace pohltila mnoho prostředků, ale zažehla v lidech novou vlnu naděje. Došlo k houfnému skupování akcií firmy Bauhaus Raumwerke, která získala od EU monopolní kontrakt a organizovala cesty do kosmu. O vliv v této společnosti, která byla původně

smluvním partnerem Unie a měla většinu kapitálu v Německu, se rozhořel nelítostný zápas, v němž se jednotlivé státy trumfovaly navzájem. Malé státy vstupovaly do korporace celé, takže bylo jen otázkou času, kdy je napodobí některý z velkých. Jako první učinilo tento krok sjednocené Německo, které krátce předtím získalo od Ruska zpět Východní Prusko (Kaliningradskou oblast) a sloučilo se s Rakouskem. Díky tomu si Německo a jeho představitelé zajistili vedoucí roli v celém podniku a vtiskli mu germanizovanou podobu. Navíc získali, díky svým blízkým vztahům s Ruskem, jeho bezvýhradnou podporu. Do tohoto svazku se bez problémů integrovaly pobaltské státy a Finsko. Významnou roli sehrál i starý císařský rod Habsburků, kdysi neomezených vládců Svaté říše Římské a celé střední Evropy, kteří chytře investovali svůj kapitál a od začátku vlastnili v Bauhausu významný podíl. Příklady Německa následovaly všechny ostatní státy Evropy. Starý pořádek víceméně nenápadně zanikl a Evropská Unie se stala v podstatě formální institucí. Všechny její funkce byly podřízeny jedinému cíli, kosmické kolonizaci, nejprve Luny a později Venuše. Když došlo k tomuto jevu, bylo nutno korporaci, suverénně největší v lidských dějinách, uspořádat na základě jiných principů, neboť klasická podniková schémata nedostačovala potřebě organizace. Bylo přikročeno k rozdělení do tzv. sektorů, nazvaných podle územních okruhů. Bylo tak učiněno ještě předtím, než se přidaly ostatní velké státy a tak byla zachována hegemonie německo-ruského svazku, byť do něj byla později přičleněna Itálie. Německo tak získalo několik sektorů, zatímco například celá Francie byla včleněna do jediného sektoru Galione (*Neue Galia, Gallia Nova, Gaule Neuf*). Francouzi to považovali za urážku a nehodlali se s tím smířit, a díky jejich síle se jim podařilo dosáhnout toho, že jejich řeč byla zavedena vedle němčiny jako druhý úřední jazyk. Časem se však stav ustálil a Francouzi se naučili z velikosti svého sektoru těžit. Oproti tomu získali vlastní sektor také Habsburkové a byl dokonce pojmenován po nich. Dalším sektorem byl Balt, který zahrnul pobaltské země, Iberě (Španělsko a Portugalsko), DZP (De Zeven Provinciën, bývalý Benelux), Nordkronor (Skandinávie), dva sektory italské, jeden polsko-běloruský, jeden východoprusko-ruský (do jehož čela se postavili dědicové ruských carů z rodu Romanovců, jejichž návrat v nastalé situaci ruská oligarchie akceptovala), jeden sektor balkánský, jeden turecko-kavkazský, tři německé a několik dalších.

Stejně jako předtím v Evropské Unii se i nyní rychle vytvořil zárodek nové oligarchie, která ovládala obrovskou korporaci, elitní kasta, která si hlídala žárlivě své postavení. Za dob EU byla korigována ze strany národních států a jejich demokratických institucí (nebo aspoň zdánlivě), ale nyní, v organizaci obchodní společnosti, ztrácely tyto rychle svůj význam. Ostatně, nebyly důležité. Důležité bylo získat lístek do vysněného ráje. Říká se, že demokratické struktury se budují staletí, ale zničit je lze během krátké doby. Přesně k tomu došlo i v případě Bauhausu. Charakter nové aristokracie byl dán nejkřiklavějšími příklady, Romanovci, Habsburky, lichtenštejnskými a monackými knížaty, prostě všemi, kteří se etablovali ve vedení jednotlivých sektorů. Odtud byl jen malý krůček k znovuzavedení šlechtických titulů a aristokracie v její historické podobě. Během Exodu a kolonizace Luny se tento proces dovršil. Každý sektor měl několik velkých šlechtických rodů, z nichž se vybíral představitel sektoru, guvernér (*Gouverneur*). Řadoví občané neměli k těmto výsostným postům přístup. Bylo to dáno procesem vzniku, kdy občané (až na výjimky z dob počátku Exodu) nevlastnili nikdy akcie Bauhausu, ty patřili velkým rodům nebo dokonce státům a spravovali je jejich představitelé, zprvu dočasně, ale již brzy dědičně. Řadoví občané nebyli tedy akcionáři korporace, nýbrž jen podílíky na majetku její části, stále více a více reprezentované malou skupinou urozených rodin.

Osídlování Luny představovalo první výzvu nové mocnosti sluneční soustavy. Kapitولští *Pioneers* měli náskok, který Evropané chtěli rychle dohonit. Navíc se na Měsíci v té samé době objevili i první příslušníci postjaponské Mishimy.

Již od počátku provázelo Bauhaus mnoho nešvarů, typických pro Evropu a EU v minulosti. Vzájemná svárliivost mezi státy a jednotlivými etniky, elitářství oligarchických skupin a zejména přebujelá byrokracie. Ve srovnání s organizačně pružným Capitolem a hierarchicky přísně strukturovanou Mishimou působil Bauhaus až směšně neefektivně. Jediné, co v této fázi vyrovnávalo jeho šance, byly obrovské zdroje ekonomické i lidské. Pouze ty mu umožnily udržet krok s konkurencí, která srovnatelné možnosti neměla – v obou případech povstala z válečných konfliktů.

Tváří v tvář novým poměrům navíc staré pŕtky pomalu utichaly. Konkurence ze strany Capitolu a Mishimy byla silná a příslušníky korporace stále více nutila stavět se pod společný prapor a táhnout za jeden provaz. Aristokraté ve vedení tento trend podporovali šikovnou mediální manipulací, která odvracela pozornost nespokojených mas, jimž byla upřena účast na řízení, k vnějším problémům. Přesto rozpory neutichly nikdy zcela a jejich dědictví přetrvává uvnitř korporace dodnes.

Když Capitol v budování Luny dominoval v infrastruktuře a dopravě a Mishima v podzemních pracech, zaměřil se Bauhaus již tehdy na konstrukce. Ne nadarmo je v jeho znaku ozubené kolo.

Poté, co první fáze kolonizace Luny skončila, obrátila se pozornost průzkumníků dále do sluneční soustavy. Capitol, díky své rychlosti a pružné organizaci, byl první na Marsu; Bauhaus si vyhlédl Venuši.

## Venuše

Venuše je domovem Bauhausu. Byla to jeho mise, která poprvé přistála na povrchu této planety a byl to Bauhaus, kdo zaplatil a realizoval terraformaci. Brzy začaly na různých místech planety přistávat představitelé jednotlivých sektorů a zakládat osady a sídla, stavět kolonie. Nastal velký rozmach civilizace.

Venuše nebyla přátelskou zelení oplývající rajská zahrada, ba naopak. Během terraformace se vyvinuly autonomně některé prvky originální místní fauny, s nimiž se kolonisté měli brzy důvěrně seznámit.

Nevíme, čím se živil tygří krtek Gur-Hur před příchodem prvních kolonistů, nicméně je známo, že několik skupin raných osadníků se dopustilo své poslední životní chyby, považujíc velké krtiny tygřího krtka Gur-Hur za umělá obydlí připravená automatickými systémy. Bylo zjevné, že venušská džungle si připravila pro vetřelce mnohá překvapení.

Jako první přistála na Venuši astronautka Mariana Rowinski, již ve službách Bauhausu jako organizace nově zastřešující kosmické mise EU. V místě jejího přistání byl zbudován první kosmoport na planetě a nedaleko něj první sídliště Homebuilderů, Neuheim (Nový domov). To prudce rostlo a expandovalo několik let, než se stalo cílem krvavého nájezdu venušské dravé zvěře, který mnoho osadníků zaplatilo životem. Místní pochopili, že otevřená sídliště bez přirozené ochrany nejsou pro kolonizaci Venuše vhodným typem urbanizace a obehnali města mohutnými kamennými zdmi. Tehdy se Neuheim změnil na Heimburg (Domohrad) a Mariana Rowinski, která organizovala jeho výstavbu, byla odměněna šlechtickým patentem s predikátem von Heimburg a stala se zakladatelkou významného rodu (v pramenech je často uváděno, že jako první přistála Mariana von Heimburg, což je logický nesmysl, neboť v době přistání Heimburg samozřejmě ještě neexistoval).

V tomto kontextu je pozoruhodné tvrzení bauhausského historika a známého lovce záhad Carla von Toffardt, který tvrdí, že prudký nárůst nebezpečnosti venušské fauny nebyl samovolný, nýbrž vznikl jako výsledek cílené lidské snahy. Von Toffardt objevil ve starých archivech záznamy o nevyřešeném sporu, který vedli představitelé Bauhausu s tajemnou organizací nazývanou ‚Řád Zlatého čipu‘. Tato skupina údajně ovládala mnoho pokročilých technologií včetně těch aplikovaných při terraformaci planety a za své služby žádala vysokou cenu, kterou Bauhaus odmítl splatit v požadované výši. ‚Zlatý řád‘ prý v reakci na toto odmítnutí vyslal na Venuši vlastní misi, vedenou geniálním vědcem, známým pouze jako ‚Avalon‘, který vynikal v oboru genetického inženýrství a mutace DNA. Z jeho laboratoří údajně vzešly velké masožravé životní formy venušské fauny, které se nebojí člověka a rády na něj útočí, mimo jiné právě i krtci Gur-Hur. Von Toffardt našel údajně v archivech nótu podepsanou samotným Avalonem, v níž tvrdí, že nebude-li vyhověno požadavkům ‚Zlatého řádu‘, vyvine ještě větší a ničivější monstra, která překonají i bauhausská opevnění. Demonstrací jeho moci měl být právě útok na Neuheim.

Von Toffardt neuvádí, jak tento spor skončil, nicméně považuje za pravděpodobné, že Bauhaus nakonec zaplatil požadované sumy a ‚Avalon‘ Venuši opět opustil; tuto teorii však není možné ničím podložit. Ostatně, dnešní špičkoví genetiři a bioinženýři považují celou von Toffardtovu historku za málo pravděpodobnou.

Heimburg rychle mohutněl a záhy pohltit původní Neuheim. Brzy se toto sídlo stalo centrem korporace na Venuši a sídlem všech ústředních úřadů. Po vzniku Bratrstva a jeho expanzi na Luně bylo postupně centrum celé korporace přemístěno právě sem.

V této době vznikly první dvě vojenské, či spíše polovojenské jednotky nové korporace (dosud měla pouze četnictvo (*Gendarmerie*)), a to milice (*Miliz*) a hraničáři (*Frontalieres, Grenzers*).

První miliční skupinu zorganizovala Mariana Rowinski k obraně Neuheimu, jednalo se o proslulou *W-Standarte Neuheim*, která dodnes existuje ve strukturách Bauhausu jako elitní jednotka pro příslušníky ozbrojených složek hlavního města.

Podle téhož vzoru zorganizoval miliční skupiny mezi svými lidmi Otto IV. Habsburský, hrabě z Nového Štýrska, a tyto se skvěle osvědčily při obraně Neusteieru. Otto se později stal habsburským vévodou a guvernérem sektoru a novou organizaci pojmenoval prostě vévodská milice (*Herzog Miliz, Ducal Milice*). Jednalo se spíše o polovojenské oddíly, organizované a vedené profesionály, ale s mužstvem rekrutujícím se z běžného obyvatelstva podstupujícího výcvik. Postupem času se však stále více a více objevovali profesionální vojáci až po úroveň poddůstojníků.

Hraničáři byli logickým pokračováním zápasu o přežití lidí na Venuši. Po útoku na Neuheim se kolonizace prakticky zastavila, neboť nebylo jasné, co všechno neprostupná džungle skrývá. Správní rada korporace tedy schválila vytvoření speciálních průzkumných jednotek, které s dobrovolným přijetím velkého rizika budou džungli zkoumat.

Prvním velitelem nových jednotek byl jmenován vysoký důstojník četnictva Karl-Heinz Steiner, agresivní a odvážný muž, který na dlouho vtiskl hraničářům (dnes známým jako venušanští hraničáři (*Venusgrenzers, Frontalieres Vénus*)) nezaměnitelné návyky a stvořil novou tradici. Rangeři byli prvními plně profesionálními jednotkami Bauhausu od dob Exodu a rychle se stali pro velkou část Bauhausanů synonymem odvahy a nezdolnosti korporace.

Jejich obliba mezi lidmi vylétla strmě vzhůru a prakticky všechny aristokratické rodiny poslaly některé své členy do jejich řad, hodlající se svézt na vlně nečekané popularity. Hraničáři brzy ukázali, že naděje v ně skládané jsou více než oprávněné. Průzkum terénu i bojové akce zvládali s bravurou a vysokým standardem elitních vojáků a korporace mohla již záhy pokračovat v rozšiřování svého teritoria.

Planeta byla příliš velká a nesnadno pokořitelná, že Bauhaus nemohl obsadit celou její rozlohu. Venušanské podmínky jsou zcela specifické, panuje zde velmi vysoká vlhkost a zejména džungle nepřejí prakticky jakékoliv moderní technice. Všechny standardní technologické produkty používané lidstvem bylo na Venuši třeba „vynalézt“ ještě jednou, aby nepodléhaly rychlé zkáze a rozkladu. Korporace věnovala tomuto kroku nemalé úsilí a záhy se její výrobky staly synonymem pro nadstandardní kvalitu – což nebylo způsobeno nějakou přichylností Bauhausanů k preciznosti, ale prostými nároky vysoce nepřátelského prostředí. Mocné pevnosti bauhauských měst vyrůstaly po celém povrchu planety, rozlehlá moře brázdily korporační koráby, vzduch zaplnily zvláště odolné letouny.

Osídlování doprovázela řada podivných událostí. Von Toffardt uvádí zejména případ rodu Renauldů, který byl pověřen vedením průzkumné expedice na jižním kontinentu. Údajně odhalil pozůstatky jakési předlidské civilizace, kterýžto mýtus dodnes dráždí hledače záhad. Každopádně byla celá oblast pečlivě uzavřena a veškeré záznamy o ní v korporačních archivech vymazány, což činí věc ještě záhadnější.

Brzy však nastaly Bauhausu větší problémy než ruiny v odlehlých koutech džungle. Na Venuši přistály výzkumné týmy druhých dvou megakorporací a ihned začaly zřizovat své základny. Když velvyslanci u Capitolu a Mishimy protestovali, vyšlo najevo, že emisar Bauhausu vyslaný k podpisu Teritoriální dohody na Luně, v níž si korporace rozdělily nový svět mezi sebe, zapomněl připojit k textu klauzuli o územní výsosti Bauhausu nad Venuší. Přestože bylo po dlouhém dohadování dosaženo jistých dohod, ani Capitol ani Mishima svou přítomnost na planetě již nikdy nepřerušily.

## Společnost

Popsat systém bauhausské společnosti je snadné, nalézt pro něj vhodný název však velmi obtížné. Na první pohled je to klasický feudalismus s dědičnými šlechtickými rody, které drží všechny nejpodstatnější funkce. Dynamika pohybu a vzestupu je však mnohem silnější než ve středověku a povyšování na základě vlastních schopností je velmi časté, stejně jako nejsou položeny žádné překážky pro sňatky mezi urozenými a neurozenými. Navíc je struktura korporace doslova prošpikována mnoha řády a uzavřenými spolky a členství v nich ukazuje na společenské postavení dotyčného mnohem výstižněji než samotný původ. Kulturoložka Irene Slawikoff definuje bauhausské společenské zřízení jako *neofeudalismus* a zatím nebyl nalezen žádný vhodnější název.

Hlavní faktorem, určujícím postavení příslušníka korporace, je skutečnost, že na rozdíl od Capitolu nikdy neexistovalo osobní vlastnictví akcií původní Bauhaus Raumwerke, s menším počtem výjimek, které tvořily především aristokratické rody (a ani zde se nejednalo o přímé osobní, ale spíše rodové vlastnictví). Toto vlastnictví měli například Habsburkové či Romanovci, kolem nichž se záhy zformovaly jejich vlastní sektory, do značné míry mezinárodní. Naopak Francie vytvořila jeden jediný sektor, neboť do podniku vstoupila pozdě, ve fázi kdy cena akcií BR značně stoupla a dlouho se zde držela demokratická tradice, kdy v čele sektoru stál volený představitel, přičemž neexistoval žádný dokument, který by upravoval proces volby guvernéra sektoru a tato činnost byla ponechána v rukou příslušníků sektoru samotných.

Zvláštností bauhausského feudalismu je i fakt, že centrálním orgánem korporace je Sbor kurfiřtů (*Kurfürsterrat*, *Électeur Conseil*), přičemž slovo ‚volitel‘ zde není implikováno ve smyslu ‚volby osoby‘, nýbrž v samotné ‚volbě rozhodnutí‘. Všechny ostatní orgány korporace odvozuji svou legitimitu od tohoto exkluzivního sboru, který tvoří představitelé čtyř nejmocnějších rodů Bauhausu, přičemž jejich postavení není výlučné, tj. mohou se měnit jak rody, tak samotné osoby v čele rodu. Typické pro bauhausskou aristokracii je rovněž nezaručenost jejího titulu, tedy mezi určitými stupni lze volně přecházet a šlechtický titul se odvozuje ve značném počtu případů od úřadu, který jeho držitel zastává. Proto je nobilita Bauhausu někdy dělena na rodovou a úřednickou šlechtu, přičemž popsany stav je charakteristický pro druhou z nich.

Historicky existovala ve většině sektorů skupina nejmocnějších rodů, které prosazovaly své nároky na post guvernéra. Tyto si postupně přivlastnily tituly knížat (*fürst*, *prince*) a staly se základem nejvyšší šlechtické vrstvy. Mocenský boj, který s léty nijak neztrácel na intenzitě, ba naopak, vedl k postupné diferenciaci jejich postavení, které skončilo až prakticky v současné době ustavením tzv. vojenských suverénů (*Militärsouverän*, *Militairesouverain*), kterým byla rozhodnutím Elektorské rady svěřena vojenská pravomoc v dané oblasti. Tyto se rychle vydělily ze společnosti sobě rovných a odlišují se nyní novými, mnohdy zajímavými tituly velkoknížat (*grossfürst*, *grand prince*), válečných knížat (*kriegsfürst*, *guerrier prince*) či nadknížat (*oberfürst*, *surprince*). Některé z nich prostě přijaly titul vévody (*herzog*, *duc*), dříve vyhrazený pro příslušníky velkých a elektorských domů, mezi něž se nyní zařadily. Struktura aristokracie je tedy členěna do určitých vrstev. Elitu elit představuje třída elektorských rodů, velkorodů a vojenských suverénů, přičemž ani jedna z těchto skupin není zcela uzavřená tlaku zvenčí, leč každá za jiných podmínek. Pozice vojenského suveréna je závislá na mnoha okolnostech, zejména schopnosti rodu zastávat náročnou funkci nejvyššího velitele a koordinátora ozbrojených sil v sektoru. Pozice velkorodu je obvykle spojena s držetím portfolia v některé ekonomické oblasti, těžbě, výrobě, zábavním průmyslu a podléhá všem výkyvům tohoto prostředí. Elektorský rod má svůj post pojištěn dvakrát, jednak držbou kurfiřtského křesla, jednak suverenitou nad určitou částí korporační správy. Tyto však

spolu souvisí a tak je možné, aby se do funkce prodral jiný rod. O těchto záležitostech obvykle rozhoduje Bauhauský říšský sněm (*Bauhaus Reichstag, Bauhaus Impérial Assemblée*), který zasedá ve třech kuriích. Elektorská kurie (*Kurkurie, Curie d'Électeur*) sdružuje nejvyšší šlechtu, Vznešená kurie (*Nobelkurie, Curie Auguste*) zahrnuje ostatní šlechtické rody a Velká kurie (*Grosskurie, Curie Grande*) pak církevní hodnostáře a představitele řádů. Právo zasedat na sněmu nemají všechny Vznešené rody, jen vazalové elektorských a vojenských rodů a velkorodů. Vazalové ostatní šlechty již zasedat nemohou a jsou zastoupeni na sněmu svým suverénem. Sněm je také přiznáním vlivu Bratrstva, které si osobuje participaci na rozhodovacích procesech uvnitř korporace samotné. Struktura Bauhausu je Bratrstvu a jeho vlivům nejotevřenější ze všech, což je dáno i velkým počtem věřících v korporaci samotné.

Druhou skupinu bauhauské nobility tvoří střední a nižší šlechta, v drtivé většině vazalové výše postavených. Výjimkami jsou rody knížat, které dosud nepřijaly vazalství žádného suveréna, jako skupina však rychle mizí, mnohdy i za drastických okolností (viz. Bitva u Sapunu, Lužská krize či exod rodu Tologne k Cybertronicu).

Střední šlechta se pyšní tituly markýzů (*marquis*), hrabat (*graf, comté*), vicehrabat či vikomtů (*vicomte, vi(ce)comt*). Po rozvržení vojenských suverénů se k nim přidružila i subalterní knížata, mnohde přijímající jiné tituly, např. falckrabě (*pfalzgraf, comte palatine*), lantkrabě (*landsgraf, comte de pays*) či úřední kníže (*teilstfürst, prince partage*).

Nižší šlechta je tvořena barony (*baron*) či svobodnými pány (*freiherr, vilain*). Rovněž jsou k ní počítáni všichni, kdož dosáhnou v některém z řádů hodnosti rytíře (*ritter, chevalier*) nebo vyšší – komtura (*komtur, commandeur*), velkokomtura (*grosskomtur, grand commandeur*), preceptora (*präzeptor, praeceptor*), velmistra (*hochmeister, grand maître*) či jiné zavedené.

Elektorská rada je tedy vrcholným orgánem výkonné moci Bauhausu a řízení korporace je v jejích rukou, pokud právě nezasedá říšský sněm. Ten je jakýmsi posledním pozůstatkem „valných hromad“ akcionářů Bauhausu či sněmů středověké pozemské šlechty. Je obvyklé, že až na výjimky nečiní sněm žádná rozhodnutí exekutivního charakteru a zabývá se pouze principálními otázkami závažných zákonných a společenských změn. Mimo jiné právě sněm je orgán, který může změnit zastoupení rodu v Elektorské radě, což je asi jeho nejdůležitější role. O drtivé většině věcí rozhoduje Rada Elektorů na vlastním zasedání. Obvykle je účastno třináct osob, představitel každého rodu s jedním poradcem a jedním svým zástupcem, kterým je obvykle nejstarší potomek, pokud je plnoletý, jinak sourozenec nebo jiný příbuzný. Čestné místo zaujímá vyslanec Bratrstva, který sice nemá hlasovací právo, ale k jehož názorům je obvykle přihlíženo. Oprávnění zasedat v Radě za Bratrstvo má jen velmi omezený okruh osob, arcibiskup Venuše, biskupové heimburský a volksburský, příslušníci kardinálské kurie, nuncius Bratrstva u Bauhausu či kardinálský legát nejvyššího stupně, je-li tímto úkolem pověřen.

Nejvyšší hodnotí dosažitelnou v Bauhausu je hodnost velkovévody (není to titul, nýbrž skutečně hodnost, navíc dočasná). Po krvavých sporech o vůdcovství v korporaci v minulosti bylo rozhodnuto, že jednotliví elektoři se budou v držení hodnosti po roce střídat, aby se zamezilo přílišnému nahromadění moci. Velkovévoda vystupuje jako čelný představitel Bauhausu a řídí zasedání elektorské rady. Jeho názor je také rozhodující, pokud nastane při hlasování rovnost hlasů.

Obě hlavní bauhausské struktury, aristokratická a administrativní, jsou velice úzce propojeny. Je obvyklé, že vyšší posty v administrativě, armádě a dalších složkách zaujímají šlechtici, což ovšem nijak nebrání schopným jedincům se mezi nobilitu vyšvihnout právě díky služebnímu postupu. Většinou se nobilitace dosahuje prostřednictvím vstupu do některého z řádů, přičemž tato forma povznesení je výsostně osobní a nelze z ní odvozovat dědičné šlechtické právo. To zakládá teprve známý ‚patent vznešenosti‘ (*noblesse patent, brevet de grandeur*), který smí udělit jen Elektorská rada, buď o vlastním uvážení, nebo na návrh některého dědičného aristokrata. V druhém případě je automatické, že nově povýšený dům se zařadí mezi vazaly navrhovatele.

Šlechta je privilegovanou součástí společnosti. Hlavní složkou populace jsou však občané (*bürger, citoyen*), kteří zastávají drtivou většinu pozic, od dělníků přes technické a administrativní síly až po příslušníky ozbrojených sborů. Občané navíc mohou být povýšeni do šlechtického stavu.

Úplně na dně hierarchie se nacházejí lidé nazývaní nevolníci (*leibeigene, serf*). Toto označení není zcela přesné, neboť nejsou nikým znevolňováni či omezováni v pohybu, naopak. Mohou si jít kam chtějí, ovšem nemají žádná práva, neboť nejsou plnoprávními příslušníky korporace. Nabízejí proto svou pracovní sílu za výrazně horších podmínek než občané a tvoří převážnou většinu osazenstva v těch nejhorsích profesích.

Každý elektorský rod řídí jednu sféru působnosti, respektive má vyhrazeno výsadní rozhodovací právo (omezitelné jen Radou nebo Sněmem), z čehož plyne obvyklá personální převaha jeho členů či vazalů v příslušných strukturách. Je ovšem obvyklé, že ostatní elektorské rody mají v dotyčných úřadech své pozorovatele a konzultanty.

Každý z těchto nejvyšších představitelů má k dispozici rozsáhlý administrativní aparát, tzv. Vrchní ministerstvo. Existují čtyři sekce korporáčnické správy – válka, finance, vnitřní věci a vnější vztahy.

Vrchní ministerstvo války (*Kriegsoberministerium, Supérieur Ministère du Guerre*) řídí všechny záležitosti kolem ozbrojených sil korporace a jeho představitel je zároveň vrchním velitelem všech vojsk Bauhausu. Je rovněž nazýváno Hlavní stan (*Hauptquartier, Haute Quartier (HQ)*) Ozbrojených sil Bauhausu (*Bauhaus Streitkräfte, Bauhaus Forces Armées (BSK, BFA)*).

Vrchní ministerstvo financí (*Finanzoberministerium, Supérieur Ministère des Finances*) má pod kontrolou nejenom samotné finanční toky, ale i obchod a průmysl korporace včetně zábavního sektoru, sportu a showbusinessu.

Vrchní ministerstvo vnitřních věcí (*Oberministerium des Inneren, Supérieur Ministère de l'Intérieur*) spravuje rozsáhlé portfolio státní správy korporace, počínaje legislativou přes bezpečnost a kontrašpionáž až k administrativním a soudním záležitostem včetně věznic.

Vrchní ministerstvo vnějších vztahů (*Aussenoberministerium, Supérieur Ministère des Affaires Étrangères*) se zabývá diplomacií, špionáží, otázkami víry a kontaktu s Bratrstvem a ostatními korporacemi.



## Ozbrojené síly

Bauhausská společnost je celá prochnuta vojenským duchem. I v civilním sektoru se používají vojenská označení pro úředníky a další činitele. Existuje velké množství militárních a polovojenských řádů a dalších organizací, které svou organizaci rovněž přizpůsobují armádě.

Bauhaus má silný kodex cti, který proniká všemi vrstvami společnosti. Silný důraz se klade na tradice, často příslušníci jedné rodiny zastávají tutéž pozici po mnoho generací.

Posedlost pečlivostí se odráží i v bauhauské armádě. Ta je nejlépe organizovaná a vycvičená v celém vesmíru. Její pýchou jsou zejména obrněné síly.

Bauhaus se angažuje téměř výhradně na své domovské planetě, Venuši. Jeho přítomnost jinde je omezena na naprosté minimum, samozřejmě má své zájmy na Luně i na asteroidech.

Bauhaus má silný podíl na obchodních transakcích a meziplanetárním tranzitu, zejména mezi Venuší na jedné straně a Merkurem a Lunou na straně druhé. Nezanedbatelný je i podíl na obchodu s Marsem.

Ozbrojené síly jsou řízeny Vrchním ministerstvem války a jeho podřízenými složkami. Hned na úvod je třeba říci, že ne všechny ozbrojené útvary Bauhausu podléhají tomuto úřadu.

Vévodské milice, některé militární řady a jiné soukromé jednotky, stejně jako ozbrojené složky ostatních částí korporace, jsou mimo jeho kontrolu.

Organizační útvary *KOM/SMG (HQ BSK/BFA)* zajišťují jeho činnost v příslušných oborech. Nejznámějším z nich je proslulý Generální štáb Ozbrojených sil (*Generalstab der Streitkräfte, Général État-Major des Forces Armées*). Zde se odehrává gró válečného plánování a administrativního řízení vojsk korporace.

V čele generálního štábu stojí náčelník (*Stabschef, Chef d'État-Major*), který představuje druhého muže v hierarchii Ozbrojených sil. Často jsou obě vysoké funkce spojovány do jedné pro větší efektivitu, podmínkou však je, aby náčelník štábu byl aktivní voják, což ministr války být nemusí.

Pod ním již následuje skupina představitelů jednotlivých velitelství. Vrchní velitelství pozemních vojsk (*Oberkommando der Heeresmacht, Supérieur Commandement Armée de Terre*), Vrchní velitelství letectva (*Oberkommando der Luftheere, Supérieur Commandement Armée de l'Air*), Vrchní velitelství námořnictva (*Oberkommando der Seemarine, Supérieur Commandement Marine*), Vrchní velitelství kosmických sil (*Oberkommando der Raum, Supérieur Commandement Spatial*), Velitelství Rezervní armády (*Kommando der Reserve Armée, Commandement Armée de Réserve*), Velitelství civilní obrany (*Kommando der Zivilschutz, Commandement Défense Civile*), Zdravotní služba Ozbrojených sil (*Sanitätendienst der Streitkräfte, Sanitaire Service des Forces Armées*) a Úřad generálního inspektora Ozbrojených sil (*Generalinspektorat der Streitkräfte, Inspecteur Général Département des Forces Armées*). Vedle Generálního štábu, který je obřím tělesem, tvoří další významnou složku Justiční správa Ozbrojených sil (*Streitkräfte Justizverwaltung, Département de Justice des Forces Armées*), pod níž spadá Vrchní vojenský soud (*Militär Oberjustizhof, Militaire Tribunal Supérieur*), Vrchní vojenská prokuratura (*Militär Oberprokuratur, Militaire Parquet Supérieur*), Sbor vojenských obhájců (*Militäranwaltkollegium, Avocat Militaire Collège*) a Velitelství vojenské policie (*Kommando der Militärpolizei, Commandement Police Militaire*). Krom toho náleží pod správu vrchního ministra Sekce tajných služeb Ozbrojených sil (*Geheimdienstabteilung der Streitkräfte, Service Secrete Section des Forces Armées*), různé organizační a správní složky a několik militárních řádů, o nichž bude pojednáno ve zvláštní části.

Bauhaus vlastní přiměřené kosmické síly, zaměřené především na obranu planety. Tyto jsou organizovány v *BRM/BSM (Bauhaus Raumsmarine, Bauhaus Spatial Marine)*. Jejich Hlavní velitelství (*OKR/CSS*), je členěno do tří operačních částí – Planetární velitelství Venuše (*Planetkommando der Venus, Vénus Commandement Planétaire*), Orbitální velitelství Venuše (*Orbitalkommando der Venus, Vénus Commandement Orbital*) a Velitelství kosmické flotily (*Kommando der Raumflotte, Commandement Flotte Spatial*). Pod první spadá planetární obrana včetně strategických raketových střel, pod druhé orbitální zařízení (družice atd.) včetně dopravy na orbitu Venuše a pod třetí válečná plavidla.

Letectvo Bauhausu je poměrně silné, neboť musí být schopno čelit technologické převaze Capitolu, na Venuši nicméně zmírňované nutností přizpůsobit se místním extrémním podmínkám, což se kapitolským konstrukcím ne vždy povede (přeci jen na Marsu, domově leteckého průmyslu korporace, se řeší především všudypřítomný písek a sucho, přesný opak podmínek na Venuši). Bauhauské letecké síly (*BLH/BAA*) disponují mnoha výkonnými typy letadel, z nichž většina je důstojným soupeřem kapitolským strojům. Pochopitelně na Venuši si Bauhaus udržuje stálou mocenskou převahu, minimálně v celkových číslech.

*BLH/BAA* má Hlavní velitelství (*OKL/SCA*) v Heimburgu, jako součást Generálního štábu Ozbrojených sil Bauhausu. Zde působí vrchní velitel a jeho štáb. Organizačně je letectvo je rozděleno do jednotlivých leteckých armád (*Luftflotte, Armée Aérienne*), které dále vytvářejí nižší struktury dle potřeb jednotlivých bojišť.

Letectvo Bauhausu se neformálně dělí do dvou velkých skupin dle míst a sektorů, kde vzniká. Silným prvkem jsou firmy sdružené v korporacím sektoru Galione, kde dominuje lehký letecký průmysl sdružení UniCopter. Naproti tomu existují továrny zaměřené na těžší stroje (konsorcium Sygor), jimiž disponuje bývalá nezávislá korporace Ural, která byla částečně včleněna do bauhauských struktur jako vazalská společnost. Mezi těmito dvěma skupinami se vede dlouhotrvající mocenský, lobbyistický i ideový střet o podobu bauhauského letectva a objem zakázek.

Bauhauské námořnictvo bylo těžce poničeno během gravetonských válek, zejména katastrofou na rejdě přístavu Dalnyj (dnes Port MacArthur). Nyní je sice obnovováno, avšak již umírněněji, nikoli v tak mohutném rozsahu jako dříve. Ušetřené zdroje jsou investovány do lehkých jednotek a letectva. Bauhauské námořnictvo (*BSM/BNM*) je nyní koncipováno tak, aby bylo ostatním silám v Gravetonu stálou hrozbou.

Bauhaus sází nyní zejména na ponorkovou flotilu. Její velení (*U-boot Kommando, Commandement de Sous-Marin*) disponuje moderními tichými čluny pro pobřežní operce i mohutnými ponornými křižníky. Velitelství hladinových sil (*Wasserfläche Kommando, Commandement de Surface*) má k dispozici konstrukčně zajímavé obrněné dělové čluny, jakési plovoucí tanky či baterie, podporující postup pěších vojsk, stavěné nyní s využitím nejmodernější technologie.

Ponorkové velitelství je nejdůležitějším v *BSM/BNM* a jeho představitel (*Befelshaber der U-boote, Chef de Sous-Marin*) je vždy zástupcem velitele *BSM/BNM*. Má jako jediný k dispozici vlastní velitelství. Pod *WsK/CdS*, které nemá zvláštního představitele, jsou sdružena další oddělení jednotlivých zbraní – velitel bitevních lodí (*Befelshaber der Panzerschiffe, Chef de Navire Cuirassé*), velitel průzkumných sil (*Befelshaber der Aufklärungsstreitkräfte, Chef de Reconnaissance Forces*), náčelník minolovek (*Führer der Minensuchboote, Chef de Dragueur de Mines*) atd.

Pozemní vojska (*BHM/BAT*) jsou nejrozsáhlejší složkou Ozbrojených sil. Nejvýznamnější postavení mají pancéřové síly (*Panzertruppe, Troupe de Chars*) a podpůrné jednotky (*Artillerietruppe, Troupe d'Artillerie*). Každý oddíl má na štábu svého představitele – velitel

tankových vojsk (*Befelshaber der Panzertruppe, Chef de Troupe de Chars*), velitel lehké pěchoty (*Befelshaber der Jägertruppe, Chef de Troupe de Chasseurs*).

Vlastní vojenské velení je rozděleno do tzv. Skupin armád (*Heeresgruppe, Groupe d'Armées*), či též Frontů v některých válečných zónách. Velitelství Skupiny armád nabývá dvou forem, buď je místně spojeno s oblastí ovládanou příslušným velkorodem (vojenským suverénem), nebo je součástí vyšší organizační struktury. Příkladem první mohou být Skupina armád Narew, ovládaná velkoknížaty von Denikin či Polární skupina armád vévodského rodu von Campanhausen. Příkladem druhé pak Skupina armád West, ovládaná elektorským rodem Bernheim, galionská Skupina armád Belle-Isle či 1. matocheklandský front, řízený společně rody Romanov a Matochek.

Nižšími organizačními složkami jsou armáda (*Heer, Armée*), přičemž tato může podléhat dvěma různým velitelstvím, jednomu operačnímu a jednomu týlovému (pokud některá oblast vyše armádu k operaci mimo své území, typicky do válečné zóny). Potom se obě nadřízená velitelství dělí o pravomoc nad ní dle přesně strukturovaných pravidel.

Armády jsou dále členěny na armádní sbory (*Armeekorps, Corps d'Armée*), divize (*Division*), brigády (*Brigade*), pluky, (*Regiment, Régiment*), prapory (*Bataillon*), roty (*Rotte, Kompanie, Compagnie*), čety (*Truppe, Zug, Peloton*) a družstva (*Gruppe, Groupe*), případně na jiné, zvláštní útvary.

Ozbrojené síly Bauhausu jsou velkou a sešraně působící mašinérií, alespoň na první pohled. Úroveň koordinace je skutečně vyšší než je obvyklé v jiných korporacích, snad s výjimkou Cybertronicu. Mohutné podpůrné jednotky, zejména obrněné síly a dělostřelectvo, v menší míře i námořnictvo a letectvo, vždy vhodně doplňují pěší vojska. Ta jsou navíc cvičena na vysoký standard morálky i bojových dovedností.

Nejznámějším typem vojska je vévodská milice (*Herzog Miliz, Ducal Milice*), která tvoří ozbrojené síly podřízené šlechtickým rodům. Ačkoli má v názvu „vévodská“, jsou její příslušníci obvykle loajální k svému nadřízenému šlechtici a oddílí si staví i nižší aristokracie. Povolená velikost oddílů milice je součástí složitého systému bauhauské titulatury a mnoho výjimek a povýšení zakládá právo dotyčného šlechtice zvětšit svůj miliční kontingent. Šlechtic také svůj oddíl v plné míře financuje a na početnosti a výstroji se pozná dobře bohatství dotyčného. Ne všichni si mohou dovolit nakoupit těžké zbraně a podpůrné prostředky, byť i ty dovolené zákonem. Milice zastává roli pomocné policie, strážců pořádku a zásahových sil proti případným rebeliím, jakož i osobní ochrany, pokud šlechtic nedisponuje ostrahou jiného druhu. V mnoha kritických případech je milice jedinou jednotkou, která je po ruce a řada jejích příslušníků je zocelená v tuhých bojích.

Obliba tohoto druhu vojska se rozšířila natolik, že jej začala do svých struktur v hojných počtech začleňovat i armáda, nejprve jako záložní (*Ersatz, Supplémentaire*) oddílí, později jako řádné jednotky. Jejich příslušníci jsou nazýváni lidoví granátníci (*Volksgrenadier, Grenadier Populaire*), případně lidové pevnostní oddílí (*Volkspionier, Sapeur Populaire*). Klasickým typem bauhauského vojáka jsou husaři (*Husar, Hussard*), kteří se dělí na pěší granátníky (*Waffen-grenadier, Grenadier*), pevnostní střelce (*Pionier, Sapeur*) a konečně velmi populární jízdní husary (*Kavalleriehusar, Hussard á Cheval*), kteří sedlají masožravé venušské ještěry.

Standardní typ těžké pěchoty představují dragouni (*Dragoner, Dragon*), kteří se dělí na pancéřové granátníky (*Panzergranadier, Grenadier Cuirassé*), představující pěchotu obrněných jednotek a úderné granátníky (*Stossgrenadier, Grenadier-Voltigeur*), kteří operují bez podpory obrněných sil. Patří k nim i pevnostní jednotky (*Panzerpionier, Sapeur Cuirassé*), určené na zvlášť těžké dobývací a obranné operace.

K těmto třem nejznámějším druhům vojsk se řadí další, neméně proslavená. V první řadě se jedná proslulé venušanské hraničáře (*Venusgrenzers, Frontalières Vénus*), kteří jsou dodnes pro většinu korporace synonymem statečnosti a šlechtické bravury. Jejich příslušníci jsou mezi obyvatelstvem nesmírně populární a jsou jim trpěny i leckteré výstřelky, které by jinde neprošly. Hraničáři tvoří základ průzkumných a lehkých jednotek. Jejich pověst, výcvik a *esprit de corps* je z nich činí vskutku neobyčejné vojáky. Standardní vojenské označení je horští nebo džungloví myslivci (*Gebirgsjäger / Dschunglejäger, Chasseurs Montagnarde / Chasseurs de Jungle*).

Neméně proslulí jsou bauhaussští padákoví myslivci (*Fallschirmjäger, Chasseurs Parachutistes*), zvaní blitzeři (*Blitzers, Éclaires*). Jejich šíleně odvážné skutky jsou námětem četných historek a legend.

V řadách bauhausských vojsk slouží celá řada bojovníků militárních řádů nebo podobných skupin se zvláštním zaměřením. Do bojů jsou tak nasazovány jednotky polního četnictva (*Gendarmerie*), zejména jejich bojové složky, proslulého Řádu smrtihlava (*Totenkopf Orden, Ordre de Tête de Mort*). Většinou provádějí zajišťovací a protiguerillové operace, ale nezdědka dojde i na standardní bojové nasazení. Tyto jednotky podléhají velitelství vojenské policie.

Nejproslulejší ze všech řádových organizací, která již prakticky ztratila svůj charakter, je Válečný řád Smrtící hvězdy (*Kriegsorden des Todes Sternen, Martial Ordre d'Etoiles Mortant*). V současné době jsou „Smrtící hvězdy“ jednou z nejpobulárnějších součástí Bauhausu. Původní organizace je dnes prakticky zapomenuta, udělované řádové tituly jsou *de facto* formální a řád je plnohodnotně začleněn pod Vrchní velitelství pozemních sil Generálního štábu jako standardní vojenská jednotka. Čestnou jednotkou pozemního vojska je Nárameníkový řád (*Epaulette Orden, Ordre d'Épaulette*), který je za odměnu udělován zaslužilým vojákům. Jeho příslušníci se poznají podle stříbrných symbolů na pravém nárameníku pancíře. Někdy dokonce vytvářejí celé bojové jednotky, tzv. nárameníkové husary (*Epaulette Husars, Hussards d'Épaulette*). Řád jako čestný nemá jmenovaného velmistra a jeho představeným je nejvyšší vojenský činitel pozemních vojsk, tedy minimálně vrchní velitel pozemních vojsk, případně náčelník Generálního štábu či sám vrchní ministr, pokud pocházejí z této složky Ozbrojených sil. Rovněž několik dalších řádů, které mají svůj původ mimo armádu, dává své ozbrojené složky k dispozici Ozbrojeným silám. Typickým příkladem je Řád pavouka (*Spinne Orden, Ordre d'Araignée*) vytvořený elektorským rodem Saggielli. Krom standardních služeb, poskytovaných řádem vznešenému rodu, jako je ochrana jeho příslušníků a stráž významných míst, jsou součástí řádu i skupiny tzv. pralesních komand (*Dschunglekommandos, Voltigeurs de Jungle*), lehkých jednotek specializovaných na boj v obtížném terénu a speciální operace. Tito vojáci jsou rovněž v určitém počtu k dispozici armádě. Druhým známým případem jsou úderné jednotky (*Stosstruppen, Troupes de Choc*) Řádu kondora (*Condor Orden, Ordre de Condor*), specialisté na záškodnickou válku, protiteroristické operace atd., zvaní prostě úderníci (*Stossjäger, Tirailleurs de Choc*). Rovněž rod Salvatore, který je zřizovatelem tohoto řádu, dává část jeho sil k dispozici armádě. Poslední dvě nejznámější jednotky jsou charakterizovány vztahem k Temnému Edenu. Proslulá Cizinecká legie (*Fremdenlegion, Légion Étranger*) je jednotka organizačně zastřešující činnost Ozbrojených sil na Zemi. Zde slouží proslulí recitoři (*Recitors*), zvaní též „poslední ztracení“. Ti krom jiných činností verbují do svých řad i Rasputince, kteří jsou Bauhausu příznivě nakloněni. Mnozí projeví touhu vstoupit do korporace a pokud prokážou svou loajalitu a zásluhy, mohou být přijati a odletět z nehostinného Temného Edenu na Venuši. Zde jsou z nich formovány zvláštní jednotky, tzv. Preussijská legie (*Preussen Legion, Légion Preussen*). Její příslušníci, preussijští střelci (*Preussenjäger, Tireurs de Preussen*), se vyznačují mohutnými pancíři a insigniemi připomínajícími jejich pozemský původ.

Bauhauské pěší síly podporuje mnohá technika. V první řadě bitevní pedipulátory Vulkán (*Vulkan, Volcan*) a Viktor (*Victor*). Následují bojová vznášedla, obrněná auta (*Leichtpanzerkraftwagen, Automitrailleuse*), a konečně těžší technika firem Rheinbeff či Alkett, známé tanky Vlčí spár (*Wolfskrall, Griffes de Loup*), Černý Panther (*Schwarzpanther, Panthère Noir*) či gigantický Grizzly. Rovněž je silná dělostřelecká podpora, od lehkých podpůrných zbraní až po ohromné kusy supertěžkých děl. V neposlední řadě je zde i letectvo, silná a výkonná složka Ozbrojených sil, disponující výkonnými stíhacími i bombardovacími stroji včetně bitevních vrtulníků („létající tanky“ Bauhausu) a velmi slušná logistika, která umožňuje rozsáhlé přesuny vojsk.

Pěchotní taktika Bauhausu je označována za jeho nejcennější devízu na válečném poli. Ozbrojené síly korporace vycházejí z vynikajících tradic a taktických pouček německé armády a kladou důraz nikoli na individuální zdatnost jako Mishima a Imperiál či na špičkovou provázanost na velitelské úrovni jako Capitol a Cybertronic, nýbrž na iniciativu nižších velitelů a součinnost týmů na úrovni družstev, čet a rot. Poddůstojníci a nižší důstojníci Bauhausu jsou elitním sborem opírajícím se o sebevědomí nabyté v mnoha konfliktech. Právě tato schopnost iniciativně řídit nižší útvary je největším tajemstvím úspěchu Bauhausu na bitevních polích.

## Řády

Snad nic nesymbolizuje Bauhaus víc než množství řádových organizací. Existují jich desítky a stovky, možná dokonce i tisíce, pokud započítáme malé lokální organizace.

Řády se dělí do několika skupin.

Řády čestné představují skupiny vyznamenaných z jakéhokoli důvodu, v Bauhausu převážně díky vojenským zásluhám. Právo založit čestný řád má pouze aktuálně úřadující velkovévoda, pokud má mít platnost v celé korporaci. Samozřejmě šlechtické rody mohou vytvářet vlastní vyznamenání a jednotlivé složky Ozbrojených sil svá, ale nemohou mít platnost v celé korporaci, pokud jej Elektorská rada neschválí.

Mezi známé čestné řády patří Řád Černé orlice, založený Karl-Heinzem velkovévodou von Heiss v době jeho úřadu. Je to nejprestižnější vyznamenání korporace. Představený řádu není oficiálně jmenován a v jeho roli vystupuje vždy velkovévoda. Řád je udělován vysokým vojenským i diplomatickým činitelům, je však vyhrazen nobiletě. Neurozený se může stát jeho členem jen velmi výjimečně. Jeho pokračováním pro nižší vrstvy je již zmíněný Nárameníkový řád.

Na vrcholu hierarchie čestných řádů stojí Vysoký řád cti templářských rytířů Venuše, který je dostupný jen politickým špičkám a představuje jakousi tajnou lóži, kde se řeší mnoho politických záležitostí, které mají zůstat skryty všetečným očím Bratrstva, či není možné je prezentovat veřejně, např. různé obchody a vzájemné ústupky mezi rody.

Typickým znakem čestných řádů je, že nemají uzavřenou organizační strukturu a jsou podřízeny nějaké standardní složce korporace.

Řády strážné představují elitní ozbrojené složky jednotlivých rodů vysoké šlechty.

Nejnámějšími jsou mez nimi řády sloužící elektorským rodům. Řád vlka (*Wolf Orden, Ordre de Loup*) slouží rodu Romanov a stará se nejen o bezpečnost jeho představitelů, ale i o ochranu Vrchního ministerstva. *De facto* tvoří řád součást Ozbrojených sil, alespoň pokud je řídí Romanovci. Řád draka (*Drachen Orden, Ordre de Dragon*) vykonává obdobné služby pro rod Richthausen, Řád medvěda (*Bär Orden, Ordre de Ours*) pro rod Bernheim a již zmíněný Řád kondora pro rod Saggielli. Prakticky všechny tyto řády jsou natolik početné a zdatné, že poskytují část svých sil i nad rámec své běžné činnosti, takže je možné je spatřit běžně po boku armádních sil. Draci slouží k ochraně mnoha důležitých budov, Medvědi často bojují s kacíři a vzbouřenci a Kondoři prosluli svými údernými jednotkami.

Dalšími známými řády jsou Pavouci rodu Salvatore či Řád polární lišky (*Polar Fuchs Orden, Ordre de Renard Polaire*) rodu Campenhausen.

Strážné řády používají různé druhy organizace, od řádové po klasickou vojenskou. Většinou jim chybí centrální organizace, jsou děleny do místních buněk a podléhají významným osobám svého rodu nebo vojenským velitelům, do jejichž sektoru jsou přiděleni.

Podobu skutečných řádů mají organizace vzniklé z popudu Bratrstva, které jejich činnost štědře sponzoruje ideologicky i materiálně. Logicky si v nich pak uchovává značný vliv. Na Venuši má místní Bratrstvo zorganizovánu velkou síť informátorů a agentů, známou jak Oxia Palus. Tento řád je něco jako samozvaná inkvizice a osobuje si rozsáhlé pravomoci při vyhledávání a potírání kacířství. Je to typický příklad přímé bauhausko – bratrské spolupráce, kde namísto zdlouhavých procedur nastupuje koordinace obou složek, jak bauhauské státní moci, tak inkviziční moci Bratrstva.

Na Oxia Palus je navázána celá skupina dalších společenství. Řád Žhnoucího meče (*Flammenschwert Orden, Ordre de Arden Épée*) představuje prastarou organizaci s plnou

řádovou strukturou v čele s velmistrem. Jeho příslušníci jsou neohroženými bojovníky proti Temnotě a mnohdy suplují jednotky Bratrstva a spolupracují s inkvizicí.

Řád hole a ruky (*Stock und Hand Orden, Ordre de Bâton et Bras*) je pak s Bratrstvem spjat nejtěsněji ze všech organizací ve sluneční soustavě. Chrání poutníky cestující ke katedrálám. jako jediný na světě má výsadu, že jeho vybraní jednotlivci se mohou učit u mystiků Bratrstva užívat Umění Světla. Tuto možnost neposkytla Kurie nikomu jinému.

V Bauhausu existuje samozřejmě celá řada ‚tajných‘ řádů. Některé jsou neškodné, jiné mají opravdovou sílu a ještě jiné jsou vskutku hroživé. Tvrdí se, že staré šlechtické rody provozují Prastarý řád krve a cti (*Blut und Ehren Uralt Orden, Immémorial Ordre de Sang et Honneur*), který bedlivě sleduje nové šlechtice a zkoumá zda nemohou ohrozit pozici současné nobility. Pokud se objeví známky toho že ano, je učiněn pokus o jeho diskreditaci. Tato organizace úzce spolupracuje s další, zvanou Řád tajných křížáků (*Geheim Kreuzritters Orden, Ordre de Secret Croisiers*). Její starostí zase je kontrolovat příliv všech cizinců do Bauhausu a zamezit infiltraci cizích agentů. Třetí spolupracující stranou je Řád bdělého oka (*Wachauge Orden, Ordre de Oeil Alerte*), který sleduje činnost ostatních řádů. Přestože kurfiřti považují tyto řády za nelegální, tvrdí se, že často využívají jejich služeb a dokonce je podporují finančně.

Naposled je třeba zmínit se o dvou řádech, jejichž existence není prokázána, ale jsou považovány za kacířské. Tím prvním je Uzavřený řád prastarého světla (*Uralt Licht Verschlossen Orden, Fermé Ordre de Clair Immémorial*), údajně založená odpadlým strážce umění, který tvrdil, že Umění Světla má být zpřístupněno lidstvu a ne zůstat tajemstvím v rukou Bratrstva. Druhým je pak Řád Chrámu solárního světla (*Sonnenlicht Temple Orden, Ordre de Temple de Solaire Lumiere*), který je podezříván ze spojení s kacíři. Podivné řády zabývající se starou historií z dob před Exodem existuje celá řada, např. Otradorský řád nejsvětějších rytířů ztraceného grálu (*Allerheiligste Ritters Verlorene Gral Otrador Orden, Otrador Ordre de Chevaliers le Plus Sacré de Graal Disparu*).

Militární řády jsou organizace zaměřené na boj. Některé jsme již jmenovali, především Řád smrtící hvězdy, nebo Nárámeníkový řád, který je čestným řádem pozemních vojsk. Militární řády většinou vytvářejí organizace, které jinak nejsou zaměřené na válku, jako Četnictvo, které formuje bojové složky v Řádu smrtihlava či Hnutí za rovnost žen, které vytvořilo Etoiles Mortant.

## ***Města, život a zločin v Bauhausu***

Podobně jako kapitolská či jiná, i bauhausská města jsou převážně industriální komplexy plné kouřících továren a temných koutů. V nekonečných ghettech nízkých podlaží se tísní tisíce hlav nevolníků, o pár pater výš žijí své životy občané. Nepřátelský charakter Venuše, umocněný ještě stálou nejistotou z objevení nepřítele, ať už lidského či Temné legie, si vynutil stavbu nejmohutnějších opevnění v celém vesmíru. města jsou obehnaná gigantickými hradbami z železobetonu a moderních materiálů, naježené střílnami a obrannými mechanismy. Situace je pořád nejistá, k výbuchu nepokojů může dojít prakticky každým okamžikem a pokud se rozhoří naplno, bývá jejich potlačení velmi obtížné. Ohromné množství nevolníků tvoří snadno vzbouřený dav, který nemilosrdně smetá vše co se mu postaví, proto jsou i vnitřní části bauhausských měst opevněné a bedlivě strážené, obvykle jednotkami četnictva (*Gendarmerie*).

Zločin kvete v Bauhausu jako v každé jiné společnosti, zejména v nejnižších podlažích, kde získává živnou půdu pro své rejdy. Na rozdíl od Capitolu nemá příliš živnou půdu pro pronikání do vyšších vrstev, byť se šeptá cosi o několika povýšeních do šlechtického stavu za podezřelých okolností. Patenty vznešenosti však uděluje výhradně Elektorská rada, která je z principu jen těžko uplatitelná či jinak ovlivnitelná. Ne že by to bylo zcela nemožné, ale každopádně to má organizovaný zločin ve vyšší bauhauské společnosti dost těžké. Nicméně, nijak zvlášť mu to nevadí, má dosti široké pole působnosti v nižších sférách a tvrdí se, že mnozí občané i šlechtici bývají hosty v nóbl nevěstincích a jiných podnicích pochybné pověsti.

A stejně jako jinde, je se zločinem propojeno i kacířství. Masy nevolníků žijí v zoufalých podmínkách a jsou ochotny naslouchat každému, kdo jim slíbí zlepšení jejich neutěšené situace. Tak snadno podléhají lžím verbířů Legie a zvrhlých kultů, které nacházejí v bauhauských městech dostatek živné půdy. Občané a šlechtici se dají zlákat jen málokdy, přeci jen vliv Bratrstva je velký a prostupuje celým společenským systémem korporace na všech úrovních, takže kacíři a odpadlíci jsou vystaveni velkému riziku odhalení. Jen mezi nejnižšími, bezprávnými masami, které unikají pozornosti, se může pochybným žvlům dařit ukrývat, nicméně jsou známy i případy, kdy byl celý temný kult vyhlazen nevolníky. Přeci jen oddanost Světlu a kardinálovi a odpor k Temnotě proniká nemálo i do jejich řad a navíc dobře vědí, že odhalení kacířů je jedinečnou příležitostí jak se pozvednout z bahna slumu do řad občanů a získat odměny vypsané na hlavy odpadlíků.

Na druhé straně jsou města centrem života v Bauhausu mnohem více, než například v Capitolu. Na Venuši jsou teritoria korporací i Černé legie promíchaná a sousedí nezřídka velmi těsně, jen obtížně se vytyčují hranice a nebezpečí hrozí stále všude. Proto jsou města vyhledávaná jako bezpečné zóny i nevolníky, kteří rádi tvrdě pracují a žijí v obtížných podmínkách výměnou za obživu a bezpečí.

Bauhausská města jsou také velmi výstavná a jsou známa svou architekturou, která vychází z pevnostního charakteru staveb.



## *Víra, Bratrstvo a Cartel*

Bauhaus má největší počet silně věřících příslušníků a mnoho z nich hledá cestu do Bratrstva, aby sloužili přímo kardinálovi v jeho věčném boji proti Temnotě. Jiní se sdružují ve společnostech Bratrstvem podporovaných, kde spojují obranu Světla a zájmů korporace. Bauhausská víra není povrchní, naopak vyvěrá ze srdce a je ochotna přinášet oběti na všech úrovních. Venuše zažila vpád Algerotha a křížové výpravy, nejvíce ze všech poznala běsnění Černé Legie. Snad i proto stojí v jednotném šiku s Bratrstvem.

Je ovšem pozoruhodné, jak málo je navzdory všemu předešlému ovlivněna bauhausská nejvyšší politika zájmy Kurie. Přestože Bratrstvo má v osobě emisara přístup i na nejvyšší úroveň jednání Elektorské rady, jen málokdy dokáže prosadit něco, co není v zájmu Bauhausu. Je to patrně způsobeno dvěma faktory. Za prvé, většina činitelů Bauhausu na Venuši jsou bývalí Bauhausané či jejich potomci, kteří dosud cítí jistou loyajalitu ke korporaci a mají morální zábrany prosazovat konání mimo její prospěch. To způsobuje, že obvyklé intrikaření činitelů Bratrstva je u Bauhausu omezeno na opravdové minimum a vztahy jsou téměř takové, jak by ideálně měly být, založené na principech morálky, cti a vzájemné odpovědnosti.

Druhým faktorem je skutečnost, že Bauhaus je navzdory zdání jednoty a silné centralizaci mocensky roztržštěn a každý elektorský rod spravuje svou část do značné míry nezávisle, přičemž musí brát ohled na zájmy ostatních. Proto prosadit cokoli je těžké, neboť administrativa se řídí zaběhlými zvyklostmi s výrazným příklonem ke kompromisním řešením a jakýkoli radikalismus naráží na pevnou zeď byrokratického úřednictva. Navíc velké a zásadní změny ve směřování korporace je oprávněn schvalovat jen Říšský sněm, který se schází jen jednou za rok (a v dobách válek i méně) a tato početná a těžkopádná organizace není vhodná k prosazení čehokoli radikálního. Mechanismy, jimiž se korporace řídí, jí proti výstřelkům a odchýlkám velice dobře chrání.

Bauhaus produkuje vzhledem ke své početnosti mnoho kacírů a odpadlíků, zdaleka se však nevyrovná Capitolu. Zde se vliv Bratrstva a blízkého dohledu na život občanů ve všech úrovních projevuje velmi blahodárně. Bratrstvo má velmi rozsáhlé pravomoci v potlačování kacírů a velmi úzce spolupracuje s policií a kartelovými složkami, přičemž si všechny navzájem poskytují podporu.

Příslušníci Bauhausu jsou silně nábožensky a mysticky založeni, což vede ke vzniku různých bizarních společenstev a tajných řádů, jakož i k jejich přichylnosti k nákaze Černou symetrií. Alegroth a Ilian mají nejsilnější postavení mezi všemi, ale ostatní tři apoštolové za nimi příliš nezaostávají. Dá se říci, že v Bauhausu jsou zisky jednotlivých kultů velmi vyrovnané.

Bauhaus využívá Cartel zhruba průměrně. Často jedná na jeho půdě, ale nepřikládá mu takovou váhu jako Capitol či Imperial. Konečně, slouží mu jako místo komunikace s ostatními korporacemi, s nimiž jinak udržuje jen opatrné vztahy. Nejlépe vychází Bauhaus s Mishimou, ovšem jen s tou její částí, která není přítomna na Venuši. Podobně rozpolcený vztah má i s Capitolem. Imperial a Cybertronic představují zuřivé vlčáky, dorážející na tučnou kost, již Bauhaus třímá v ruce. Většina korporáčnických válek se vede proti nim.

Ocel nás chrání, víra nás pohání. Bauhaus.